

ærede Rigsdagsmand for Holbek bragte derimod Sagen over paa et ganske andet Standpunkt; han erkjendte, at jeg ikke var pligtig til at afgive et Løfte om at bringe et Lovforslag frem, men udtalte, at jeg var ansvarlig for Bestyrelsen. Ja, det er en Selsøjlge, jeg har aldrig sagt Andet. Naar den ærede Rigsdagsmand mener, at jeg i Anledning af den i Forespørgslen fremsatte Ankes Motivering viltrede, at rimeligviis hidrørte denne Anke mere fra Lovens Anvendelse i de enkelte Tilfælde end fra selve Loven, og at jeg indrømmede, at „en urigtig Fremfærd fra Administrationens Side havde fundet Sted, — det troer jeg var den ærede Rigsdagsmands Udtryk, — saa maa jeg bemærke, at det Sidste kunde jeg ikke erklære, thi jeg veed ikke, hvilket enkelt Tilfælde der sigtedes til, og altsaa var det mig umuligt at udtale mig saaledes; men jeg antydede, hvad der jo ligger klart for Enhver, det er jo aldrig behageligt at komme i Collision med Loven. Det ligger i Sagens Natur, at de, som tilholdes, at efterkomme Loven, undertiden ikke holde af den; det kan jeg godt forstaae; men dermed er det ikke givet, at Loven i et saadant Tilfælde har været urigtigt anvendt. I enkelte Tilfælde kan der til en Tid vise sig en Slaphed i Lovens Anvendelse, derpaa kan der følge en Tid, hvor der kommer mere Liv og Virksomhed i Bestyrelsen, og hvor man anseer det for Pligt at have Loven, saalænge den ikke er forandret eller ikke virkelig er gaaet af Brug — thi en Lov kan — om end meget sjældent og undtagelsesviis — gaae af Brug; men saalænge det ikke er Tilfældet, er en nidkjær Administration opmærksom paa en saadan indtraadt Lovens Slaphed og vil da strengere haandhæve dens Overholdelse. Der kan møde Vanstueligheder i enkelte Tilfælde, og der er det en Selsøjlge, at Administrationen, naar saadanne Sager komme for den, vil tage i Betragtning, at den tidligere Administration, maaskee har været noget forsømmelig — for at sige det reent ud — og derfor forene Hensynet til Nødvendigheden af at opretholde Lovens Autoritet med mulig Vempele i de enkelte Tilfælde, hvor der kunde være noget Afgjørende at indvende mod Lovens strenge Anvendelse; dette skeer ogsaa, men om Lovens Suspension kan der ikke være Tale.

Oppermann: Den Erklæring, som den ærede Minister først udtalte, kan jeg ikke nægte har glædet mig for adskillige Folks Vedkommende i Fyen; den indeholder Mere, end jeg havde troet at kunne give dem Udflugt til, da de spurgte mig om Sagens Stilling; thi jeg meente, at Loven var Lov, og at Administrationen ikke kunde gjøre Andet end gennemføre Loven selv fra en tidligere Tid. Det maatte imidlertid maaskee være mig tilladt at henlede den ærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa et Middel, hvorved han meget let vil kunne komme til Kundskab om, hvorvidt en Forandring i selve Loven er nødvendig eller ikke. Vi have haft det Særshyn i vort Aarhundrede, at en Lehnbesidder er bleven umyndiggjort med Hensyn til sine Skove. For 100 Aar siden var det en Foranstaltning, som Lehn- og større Godsbesiddere bleve ramte af engang hvert halve Aar eller saa, naar vi tage Landet i dets Heelhed. Men desforden den ærede Indenrigsminister vil foranstalte et virkeligt Østershyn af Skovenes Tilstand, saa er jeg desværre fuldkommen overbevist om, at et ikke ganske ringe Antal af de større Grundeiere vil findes at være Syndere mod Skovforordningen, ikke ved at omhugge deres Skov, men ved at behandle den saaledes, at Skovproductionen for en lang Række af Aar er standset, og det vilde tillige derved komme for Dagen, at der vel ikke er saa ganske saa Tilfælde, hvori ethvert fornuftigt Menneske maatte sige: jo den Skov er efter Lovens Aand forhugget og mishandlet, men efter Lovgivningens Bogstav er den det ikke.

Ischering: Ja, jeg er bange for, at det vilde blive en meget vanstuelig Vei at betrede, naar man skulde straffe vedkommende Skoveiere, ikke alene fordi de forhuggede Skovene, men ogsaa fordi de ikke fik Nok frem ved at hugge for Lidt; at ville gaae en saadan Vei hidrører fra en Forhaabning om en vis Art Skovbrug, der i sig selv kan være rigtig, men som kun kan lade sig realisere der, hvor det Offentlige selv er Besidder, men ikke kan fremtvinges igjennem den private Industri, naar den nogenlunde skal beholde Characteren af privat. Det var imidlertid ikke denne Side af Sagen, jeg vilde berøre, men det var den